

zo bychu po jeho woli činili. Tola nětko budže jemu naše knježerstwo něšto wudželeć, mjenujcy takle 25 raz nje-paleneho popjeła na zadk, zo budže wšo hwizdać. Nó, hdy bych ja takle knjez był, takle štyri njedzele za sobu, to by wěste měl. Dundr bij do škórcow! Tajkile nje-plech! (Rozhorjeny z rukomaj macha.)

6. wustup.

Prjedawši. Pětr.

Pětr (mjelčo přistupiwszy): Što dha pak zaso maš?

Počepak (stróžiwši so): Što? Ty pak sy to tež zaso słyšał; ale hdže to tak khwataš?

Pětr: Přeprošuju k wječornemu swjedženjej, kiž my džědej wuhotujemy.

Počepak: Što to budže?

Pětr: Rjana iluminacija, kaž smy ju lońše lěto našemu lubemu kralej přihotowali. Lampki tu wšitke hišće su.

Počepak: Nó, to budže bětnař tež sobu. Naš džěd sebi to zasłuži!

Pětr: Dyrbju dale. Njejsym hišće ze zarjadowanjom hotowy. (Wotkhadža.)

Počepak (za nim wotkhadžujo): Čakaj, du sobu!

7. wustup.

Džěd. Wićaz.

Džěd: Runje smój samoj a móžu trochu krućišo z tobu porěčeć.

Wićaz: Posłucham, luby džědo, rady, dokelž twoja nazhonitosć a twoje mudre słowo stej džěn runje spodziwnje na moju čeledź skutkowałej.

Džěd: Džiwy ja nječinja, ale wšitke moje skutkowanje je na tamny, kruty stołp wěrnosće zložene. Přetož wěrnosć tola skónčnje nad wšitkim dobudže.